

14 — Odbačeni

Amorfna grudva mesa puzala je niz glatki, vreli kamen. Zraci koji su nežno milovali Malog, spržili bi insekta dovoljno nemarnog da izviri iz neke rupe, Mali je opipavao stazu i poput mrvica koje se bacaju ispred umesto iza sebe, „pričao“ je o tome šta „vidi“, čekajući da se njegove misli upletu u nečije tuđe.

Mali je ponovo sanjao loše stvari. Još uvek je o tim snovima razmišljao — iako to nije voleo da radi — prosto kao o „lošim stvarima“. Stvojenja koja su mu se javljala u snovima nije mogao da prizove iz svojih budnih sećanja jer ih tamo nije bilo. Kad god bi se iscepkan fragmenti snova nepozvani javili u budnom stanju, a u njegovoj blizini je bio još neko od malih, trudio se da te misli blokira; ako bi se to desilo u prisustvu velikih, strahovao je da će i pored njegovog napora neki tračak tih izdajničkih misliti ošinuti nekog od velikih, a onda... Mali nije znao šta bi se onda moglo desiti, ali često je razmišljao o jednom usamljenom velikom koji je živio mimo zajednice, u nekoj rupi podno kamenjara, dovoljno daleko od zajedničkih pećina; neko od velikih bi mu povremeno dopuzao u posetu, ali on se nikada više nije vratio u pećine. Takav je bio dogovor.

Svi smo mi jednom davno počeli kao odbačeni, prenosio je svoje misli veliki iz kamenjara svima koji su želeli da ga čuju, vremenom se taj broj smanjivao, a veliki iz kamenjara je na kraju ostao sam, slep i gluv bez drugih sa kojima bi mogao da podeli misli i tako vidi i čuje svet oko sebe, preostalo mu je samo da pipa, da prelazi mesom po vrelom kamenju. Možda i da sanja? Meso mu je uzdrhtalo na ovu pomisao i Mali je blokirao misli o lošim stvarima koje je nehotice prizvao i posvetio se stazi kojom je puzio. Uskoro će postati Veliki, mislio je, pojaviće se

izraslina, a možda čak i dve, koja će narasti, odvojiti se i započeti svoje puzanje kao novi mali...

I ako ima sreće neće ga mučiti loši snovi.

* * *

U jednoj od odaja zajedničkih pećina okupila se gotovo čitava zajednica. Svi veliki, kao i većina malih, okružili su jednog velikog sa kojim *nešto nije bilo u redu*. To je bila misao koja je stigla do Malog i pre nego što je došao do ulaza u pećine, a sada skoro da je mogao da opipa strah ovog velikog čije se meso grčilo na hladnom kamenu. Mali ga u prvi mah nije ni video, iako su misli svih u pećini bile fokusirane na jedno mesto i slika u njegovom umu bila je kristalno jasna. Ali, Mali je isprva nije video zato što ju je nehotice blokirao, a to je učinio pošto je mislio kako je u pitanju još jedan fragment njegovih snova. A onda je shvatio o čemu se radi. Drugi nisu primetili njegovu reakciju jer su i sami bili prestravljeni stvorenjem koje se nalazilo pred njima. *Veliki je loše*. Blago rečeno. Veliki je bio nalik na neki od pobačaja, odnosno deformisanih izraslina koje bi se odvojile od „naraslih“ samo da bi se nakon kratkog puzanja večno zaustavile. Samo što ni to nije bio tačan opis. Drugi veliki (i mali) prosto nisu imali sa čime da uporede tu sliku. Mali je imao, ali on nije želeo ni sa kime da podeli svoje snove, pogotovo ne sada.

Jedan od najstarijih velikih smireno je prelazio svojim mesom preko tela bolesnog velikog a drugi su upijali sliku užasa sa kojom nisu znali šta da rade.

Izrasline na mesu velikog klatile su se dok je on pokušavao da puzi, samo meso je promenilo teksturu, postalo je glatko, a najčudniji su bili prorezi u mesu s jedne strane. Mali je isprva pomislio da je reč o posekotinama, ali onda su se prorezi raširili. U jednom se pojavila pokretna

sluzava grudvica nalik na meso, ali drugi prorez je bio šupalj i kada se on najzad raširio...

Mali je osetio vibracije koje kao da su mu presekle meso na bezbroj različitih mesta. Nije znao šta je to *mučnina*, niko od njih nije, ali sada su osetili nešto najpribližnije tome.

Kada je krik, koji nisu mogli da čuju ali ga jesu osetili, uminuo, oba proreza u mesu velikog su se zatvorila.

Glasovi velikih koji su razgovarali o tome šta da učine mešali su se sa glasovima malih koji su postavljali uplašena pitanja, sebi i drugima. U toj kakofoniji, Mali nije mogao da prestane da misli o snovima, bez straha da će ga neko zaista čuti.

Izvešćemo ga napolje na blagotvornu vrelinu to će mu možda pomoći. Bio je to logičan predlog, mislili su, i mada je bilo onih koje su mučile sumnje, niko ništa nije rekao. Mali je osetio snažnu potrebu da se, ne znajući ni sam zašto, usprotivi ovoj odluci, ali onda se setio velikog iz kamenjara. Blokirao je opasne misli.

Napolje napolje napolje...

Meso je prigrllilo meso i započelo je puzanje ka izlazu iz pećine.

* * *

Spržena grudva mesa koje je nekada bila veliki ležala je nepomično na vrelom kamenu. Novi krik koji je došao iz proreza na mesu svi su dobro upamtili, govoreći sebi da je to bio poslednji put i da je sada sve gotovo, ali neki glas iznutra — možda upravo onaj kojim je govorio mali iz kamenjara — šaputao im je da je ovo samo početak; snovi koje su, uplašeni, krili jedni od drugih, od vremenom zamrljanog kolektivnog sećanja na prošlost — urezanog u meso koje je nastavilo da pamti i nakon što je silom odvojeno od drugog (zdravog) mesa, i nakon Buđenja, i nakon blagotvorne (smrtonosne) vreline koja je zauvek okupala svet — postali su njihova sadašnjost.

Ali, niko od njih nije dozvolio tom unutrašnjem glasu da dovrši. Oni najstariji uspjeli su da potisnu strah, a oni mlađi nisu uspjeli da do kraja uobliče misli koje se iza njega kriju.

Niko osim Malog.

Svi smo mi jednom davno počeli kao odbačeni..., ponavljao je Mali u sebi, *...kao bolesno odbačeno meso*. Dopuzao je do svoje pećine. Njegovo već pomalo umorno meso počelo je da se opušta i san ga je konačno savladao. Jedna misao, poput mantre, odjekivala je u njegovoj svesti u trenucima pre poniranja u crnilo: *Bez snova bez snova bez snova...*